

Oceniając sytuację materialną i osobistą wnioskodawcy w kontekście przesłanek określonych w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, formułując tezę o lekceważącym stosunku podatnika do spłaty należności podatkowych, organ winien zgromadzić materiał dowodowy pozwalający na dokonanie takich ustaleń faktycznych - tak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 października 2015 roku (sygn. akt: I SA/Po 714/15).

Stan faktyczny

Skarżąca wystąpiła o umorzenie zaległości w podatku dochodowym od osób fizycznych. Uzasadniając swój wniosek skarżąca wskazała na trudną sytuację materialną wyjaśniając przy tym, że jej były mąż uchyla się od płacenia alimentów, co spowodowało kłopoty finansowe skarżącej, która ma na utrzymaniu dwoje dzieci oraz konieczność zaciągnięcia zobowiązań kredytowych.

Naczelnik Urzędu Skarbowego ustalił, że sytuacja skarżącej jest niewątpliwie trudna, jednak nie spełnia przesłanek ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego z art. 67 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. Podstawą umorzenia zaległości podatkowej mogą być jedynie sytuacje nadzwyczajne czy też losowe, niezależne od woli i działań podatnika. W ocenie organu I instancji Za negatywnym rozpatrzeniem wniosku przemawia również, fakt, iż skarżąca posiada zaległości związane z brakiem spłaty wcześniejszych zobowiązań wobec podmiotów udzielających kredytów i pożyczek, *co może świadczyć o lekceważącym podejściu podatnika do spłaty zobowiązań.*

Organ II instancji utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

Rozstrzygnięcie WSA

Zgodnie z art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, *w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.* Organy podatkowe orzekają zatem w ramach tzw. uznania administracyjnego. Podjęcie decyzji musi jednak zostać poprzedzone gruntownym zbadaniem wszystkich okoliczności sprawy pod kątem zaistnienia dwóch ww. przesłanek.

WSA orzekł, że w niniejszej sprawie nie został ustalony stan faktyczny w zakresie umożliwiającym podjęcie rozstrzygnięcia podatkowego. Organ oparł się na niczym nie popartych przypuszczeniach. Z akt sprawy wynika, że nie można skarżącej postawić zarzutu lekceważącego podejścia do spłaty zobowiązań, gdyż zaległości są wynikiem sytuacji życiowej, w której znalazła się skarżąca. Okoliczności pomięte przez organy obu instancji przy rozpatrzeniu wniosku o umorzenie zaległości podatkowej są zdaniem WSA istotne dla oceny sytuacji materialnej skarżącej, którą należy brać pod uwagę przy rozpoznawaniu wniosku o umorzenie zaległości podatkowych w świetle przesłanek sformułowanych w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. W orzecznictwie sądów administracyjnych nie budzi wątpliwości teza, iż *w przypadku postępowań w przedmiocie umorzenia zaległości podatkowej należy oceniać sytuację wnioskodawcy w dacie złożenia wniosku, a nie w dacie powstania zaległości podatkowej. Twierdzenie to jednak nie zwalnia organu podatkowego z obowiązku kompleksowej oceny sytuacji materialnej i osobistej podatnika, co wymaga także uwzględnienia okoliczności występujących w dacie powstania obowiązku podatkowego, o ile mają one wpływ na sytuację wnioskodawcy w czasie rozpoznawania jego wniosku o*

Umorzenie zaległości podatkowej w ocenie WSA

Kategoria: Aktualności

Opublikowano: sobota, 13, luty 2016 04:00

Monika Małowiecka

Odsłony: 1628

umorzenie zaległości podatkowej.

Podsumowując, stwierdzić należy, że organy nie poczyniły ustaleń faktycznych w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy i nie dokonały oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przez pryzmat zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, o której mowa w art. 191 Ordynacji podatkowej.

Źródło: NSA